

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 15. júna 2017*

„Odvolanie — Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika (SZBP) — Boj proti terorizmu — Špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom — Nariadenie (ES) č. 881/2002 — Zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov fyzických a právnických osôb zaradených do zoznamu zostaveného Sankčným výborom Organizácie Spojených národov — Opätovný zápis mien týchto osôb na zoznam uvedený v prílohe I nariadenia č. 881/2002 po zrušení pôvodného zápisu — Zánik právnickej osoby v priebehu konania — Procesná spôsobilosť“

Vo veci C-19/16 P

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 7. januára 2016,

Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, bydliskom v Al Sharkasa, Misrata (Lýbia),

Ghunia Abdrabbah, bydliskom v Birminghame (Spojené kráľovstvo),

Taher Nasuf, bydliskom v Manchestri (Spojené kráľovstvo),

Sanabel Relief Agency Ltd, so sídlom v Birminghame,

v zastúpení: N. Garcia-Lora, solicitor, a E. Grieves, barrister,

odvolatelia,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: F. Ronkes Agerbeek, D. Gauci a J. Norris-Usher, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Rada Európskej únie, v zastúpení: G. Étienne, J.-P. Hix a H. Marcos Fraile, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras (spravodajca), sudcovia J. Malenovský a D. Šváby,

generálny advokát: P. Mengozzi,

* Jazyk konania: angličtina.

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojou žalobou sa páni Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah a Taher Nasuf, ako aj subjekt Sanabel Relief Agency Ltd domáhajú zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 28. októbra 2015, Al-Faqih a i. (T-134/11, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2015:812), ktorým Všeobecný súd zamietol ich žalobu o zrušenie jednak nariadenia Komisie (EÚ) č. 1138/2010 zo 7. decembra 2010, ktorým sa stoštyridsiatykrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom (Ú. v. EÚ L 322, 2010, s. 4), a jednak nariadenia Komisie (EÚ) č. 1139/2010 zo 7. decembra 2010, ktorým sa stoštyridsiaty prvýkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom (Ú. v. EÚ L 322, 2010, s. 6) (ďalej len „sporné akty“), a to v rozsahu, v akom sa týkajú odvolateľov.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Okolnosti predchádzajúce sporu, ako ich Všeobecný súd opísal v bodoch 4 až 20 napadnutého rozsudku, možno zhrnúť takto.
- 3 V rámci vykonávania rezolúcie Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov 1390 (2002) boli voči odvolateľom prijaté reštriktívne opatrenia vo forme zmrazenia ich finančných prostriedkov a ďalších finančných aktív podľa nariadenia Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, 2002, s. 9; Mim. vyd. 18/01, s. 294). Toto nariadenie bolo prijaté na základe článku 3 spoločnej pozície Rady 2002/402/SZBP z 27. mája 2002 o obmedzujúcich opatreniach vo vzťahu k Usámovi bin Ládinovi, členom organizácie Al-Káida, ako aj Talibanu a iným spojeným fyzickým osobám, skupinám, podnikom alebo právnickým osobám a o zrušení spoločných pozícií 96/746/SZBP, 1999/727/SZBP, 2001/154/SZBP a 2001/771/SZBP (Ú. v. ES L 139, 2002, s. 4; Mim. vyd. 18/001, s. 292).
- 4 Na zoznam osôb, skupín a subjektov, ktorých sa týka zmrazenie prostriedkov podľa článku 2 nariadenia č. 881/2002, ktorý je uvedený v prílohe I tohto nariadenia (ďalej len „sporný zoznam“), boli odvolatelia po prvýkrát zapísaní nariadením Komisie (ES) č. 246/2006 z 10. februára 2006, ktorým sa šesťdesiaty tretíkrát mení a dopĺňa nariadenie č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 40, 2006, s. 13). Posledné uvedené nariadenie bolo prijaté v nadväznosti na rozhodnutie Sankčného výboru Organizácie Spojených národov (ďalej len „Sankčný výbor“) zo 7. februára 2006, ktorým sa mení zoznam osôb, skupín a subjektov, voči ktorým sa má uplatniť zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov podľa rezolúcie 1390 (2002), a to najmä pokiaľ ide o zápis odvolateľov na tento zoznam.

- 5 V nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), prijala Rada Európskej únie nariadenie (EÚ) č. 1286/2009 z 22. decembra 2009, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 346, 2009, s. 42), s cieľom ustanoviť postup pre zápis na sporný zoznam, ktorý by zabezpečoval dodržiavanie základného práva na obranu dotknutých osôb, a najmä ich práva byť vypočutý.
- 6 Rozsudkom z 29. septembra 2010, Al-Faqih a i./Rada (T-135/06 až T-138/06, neuvverejnený, EU:T:2010:412), Všeobecný súd zrušil článok 2 nariadenia č. 881/2002 v rozsahu, v akom sa týkal odvolateľov.
- 7 Nariadením č. 1138/2010 Európska komisia opätovne zapísala subjekt Sanabel Relief Agency na sporný zoznam. Odôvodnenie 3 tohto nariadenia uvádza, že Komisia postúpila v auguste 2009 subjektu Sanabel Relief Agency odôvodnenie Sankčného výboru, a že neskôr, v júli 2010, mu oznámila „súvisiace odôvodnenie“, pričom Sanabel Relief Agency k obojm týmto odôvodneniam predložil svoje pripomienky.
- 8 Nariadením č. 1139/2010 Komisia opätovne zapísala pánov Al-Faqiha, Abdrabbaha a Nasufa na sporný zoznam. Odôvodnenie 3 tohto nariadenia uvádza, že Komisia im zaslala odôvodnenie, a to 22. septembra 2009, 7. augusta 2009, respektíve 11. augusta 2009, teda potom, ako bola podaná žaloba vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 29. septembra 2010, Al-Faqih a i./Rada (T-135/06 až T-138/06, neuvverejnený, EU:T:2010:412).
- 9 V nadväznosti na rozhodnutie Sankčného výboru z 22. júna 2011 Komisia neskôr svojím vykonávacím nariadením (EÚ) č. 640/2011 z 30. júna 2011, ktorým sa stopäťdesiaty druhýkrát mení a dopĺňa nariadenie č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 173, 2011, s. 1) vymazala mená pánov Al-Faqiha, Abdrabbaha a Nasufa zo sporného zoznamu.
- 10 V nadväznosti na rozhodnutie Sankčného výboru z 8. októbra 2013 Komisia svojím vykonávacím nariadením (EÚ) č. 996/2013 zo 17. októbra 2013, ktorým sa dvestopiatykrát mení nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 277, 2013, s. 1), vymazala aj názov subjektu Sanabel Relief Agency zo sporného zoznamu.

Napadnutý rozsudok

- 11 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 3. marca 2011 páni Al-Faqih, Abdrabbah a Nasuf, ako aj Sanabel Relief Agency podali žalobu, ktorou sa domáhali zrušenia nariadení č. 1138/2010 a 1139/2010 v rozsahu, v akom sa ich týkajú.
- 12 Na podporu svojej žaloby uviedli štyri žalobné dôvody, a to jeden týkajúci sa opätovného preskúmania zo strany Komisie vo vzťahu k subjektu Sanabel Relief Agency a ostatné tri vo vzťahu k pánom Al-Faqihovi, Abdrabbahovi a Nasufovi.
- 13 Všeobecný súd v bode 46 napadnutého rozsudku rozhodol, že je potrebné zastaviť konanie o žalobe v rozsahu, v akom smerovala k neplatnosti nariadenia č. 1138/2010, ktorým bol subjekt Sanabel Relief Agency opätovne zapísaný na sporný zoznam, keďže podľa listu úradov Spojeného kráľovstva z 26. septembra 2016 tento subjekt už nemá právnu existenciu a z tohto dôvodu nemá ani procesnú spôsobilosť.
- 14 Naopak, Všeobecný súd vyhlásil žalobu za prípustnú v rozsahu, v akom smerovala proti nariadeniu č. 1139/2010, ktorým boli zvyšní traja odvolatelia, páni Al-Faqih, Abdrabbah a Nasuf opätovne zapísaní na sporný zoznam. V bodoch 47 až 51 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že tieto osoby majú aj naďalej záujem na konaní, pokiaľ ide o neplatnosť uvedeného nariadenia, bez ohľadu na

neskorší výmaz ich mien z uvedeného zoznamu prostredníctvom vykonávacieho nariadenia č. 640/2011. Napriek tomu zamietol tri žalobné dôvody, ktoré sa ich týkali, založené na protiprávnosti konania Komisie o opätovnom preskúmaní, porušení povinnosti odôvodnenia podľa článku 296 ZFEÚ, ako aj porušení práva vlastníť majetok a práva na ochranu súkromia.

Návrhy účastníkov konania

- 15 Odvolatelia navrhujú, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnutý rozsudok,
 - zrušil sporné akty a
 - uložil Rade a Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 16 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol žalobu a
 - uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy konania.
- 17 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol žalobu a
 - uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

- 18 Odvolatelia na podporu svojho odvolania uvádzajú štyri odvolacie dôvody.
- 19 Svojimi prvými tromi odvolacími dôvodmi spochybňujú výklad Všeobecného súdu, pokiaľ ide o jeden zo žalobných dôvodov, ktoré uviedli v prvostupňovom konaní, ako aj jeho preskúmanie týkajúce sa jednak zákonnosti ich opätovného zápisu na sporný zoznam, a konkrétnejšie, posúdenie skutočností odôvodňujúcich tento opätovný zápis vo vzťahu k zásadám, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), a jednak odôvodnenia sporných aktov.
- 20 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom odvolatelia v zásade spochybňujú konštatovanie Všeobecného súdu, že Sanabel Relief Agency nemá procesnú spôsobilosť. V tejto súvislosti v zásade tvrdia, že keďže Sanabel Relief Agency bol zapísaný na sporný zoznam, je potrebné priznať mu právo podať žalobu na napadnutie tohto zápisu, aj keď neskôr bol z tohto zoznamu vymazaný.
- 21 V prvom rade je potrebné preskúmať štvrtý odvolací dôvod.

O štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 22 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že konanie je potrebné zastaviť vo vzťahu k subjektu Sanabel Relief Agency, keďže tento subjekt už v zmysle článku 78 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu v znení účinnom k dátumu rozhodnutia podľa práva neexistuje, a tým stratil procesnú spôsobilosť.
- 23 Domnievajú sa totiž, že Všeobecný súd v tejto súvislosti nemohol vychádzať z článku 78 svojho rokovacieho poriadku a z listu Ministerstva zahraničných vecí a záležitostí Commonwealthu Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z 26. septembra 2013, ktorý potvrdzuje, že Sanabel Relief Agency už viac nemá právnu existenciu, keďže od roku 2007 už nie je zapísaný v obchodnom registri Spojeného kráľovstva (Companies House Register), a že 28. januára 2012 ho Výbor Spojeného kráľovstva pre charitu vymazal zo svojho registra (Charity Commission Register).
- 24 Článok 78 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu by totiž jednak stratil svoje opodstatnenie, keďže toto ustanovenie sa obmedzuje len na postup predkladania návrhov, ktorými sa začína konanie vo veci.
- 25 Okrem toho a v zásade, právna subjektivita subjektu nevzniká a ani sa nestráca jej zápisom alebo výmazom z obchodného registra alebo z registra Výboru Spojeného kráľovstva pre charitu. V takom prípade by Sanabel Relief Agency nemal právnu subjektivitu, aby mohol požiadať o svoje vyčiarknutie zo sporného zoznamu od roku 2007. Tvrdia, že v každom prípade z rozhodnutia o výmaze z 28. januára 2012 nevyplývajú ani skutočnosti, ktoré viedli Výbor Spojeného kráľovstva pre charitu k rozhodnutiu vymazať subjekt Sanabel Relief Agency z registra, a ani dôvody tohto výmazu.
- 26 Ďalej zdôrazňujú, že systém Organizácie Spojených národov, na základe ktorého sa názov osôb, skupín a subjektov, voči ktorým sa malo uplatniť zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov zapisuje na zoznam vypracovaný podľa rezolúcie 1390 (2002), vychádza z vlastných kritérií, ktoré sú nezávislé od klasifikácií podľa vnútroštátneho práva, a že na základe tohto dôvodu Súdny dvor vo svojom rozsudku z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada (C-229/05 P, EU:C:2007:32), rozhodol, že formálny prístup nie je vhodný, pričom entita zapísaná na zoznam môže požadovať, aby z neho bola vyčiarknutá.
- 27 Uvádzajú tiež, že sa zdá, že Všeobecný súd založil svoje rozhodnutie o tom, že Sanabel Relief Agency nemá procesnú spôsobilosť na úplne odlišnom právnom základe, keď v bode 45 napadnutého rozsudku uviedol, že na subjekt Sanabel Relief Agency sa od 17. októbra 2013 nevzťahujú reštriktívne opatrenia. Všeobecný súd teda dospel k záveru, že judikatúra vyplývajúca z rozsudku z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada (C-229/05 P, EU:C:2007:32), podľa ktorej je organizácii priznaná právna existencia, ak sa na ňu vzťahujú reštriktívne opatrenia, sa nevzťahuje na charitatívnu organizáciu akou je Sanabel Relief Agency, keďže na tento subjekt sa od 17. októbra 2013 nevzťahujú reštriktívne opatrenia. Domnievajú sa tiež, že Všeobecný súd mal povinnosť požiadať subjekt Sanabel Relief Agency, aby preukázal svoj záujem na konaní, keď rovnakú požiadavku vzniesol k tým odvolateľom, ktorí sú fyzickými osobami.
- 28 Odvolatelia napokon Všeobecnému súdu vytkávajú, že nezohľadnil ich vyjadrenia k vyjadreniu Rady ako vedľajšieho účastníka konania, v ktorých uviedli, že v prejednávanej veci je potrebné uplatniť aj riešenie vyplývajúce z rozsudku z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331).
- 29 Rada a Komisia tvrdia, že Všeobecný súd správne konštatoval, že Sanabel Relief Agency už nemá právnu existenciu a stratil svoju procesnú spôsobilosť, a že preto správne rozhodol o tom, že konanie je vo vzťahu k nemu potrebné zastaviť. Domnievajú sa teda, že Sanabel Relief Agency sa nemôže

odvolávať na rozsudok z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada (C-229/05 P, EU:C:2007:32), keďže nepredstavuje nezákonnú organizáciu, a preto sa nachádza v úplne odlišnej situácii ako Kurdska strana pracujúcich (PKK).

Posúdenie Súdnym dvorom

- 30 Všeobecný súd v bodoch 42 až 46 napadnutého rozsudku rozhodol, že konanie sa vo vzťahu k organizácii Sanabel Relief Agency zastavuje, keďže tento subjekt už nemá právnu existenciu v zmysle článku 78 ods. 3 jeho rokovacieho poriadku v znení účinnom k dátumu rozhodnutia, a že preto už nemá ani procesnú spôsobilosť konať pred Všeobecným súdom.
- 31 Na tento účel v bode 41 napadnutého rozsudku konštatoval, že z listu Ministerstva zahraničných vecí a záležitostí Commonwealthu Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z 26. septembra 2013 vyplýva, že Sanabel Relief Agency sa od roku 2007 nenachádza v obchodnom registri Spojeného kráľovstva, a že z registra Výboru Spojeného kráľovstva pre charitu bol vymazaný v priebehu roka 2012.
- 32 V tejto súvislosti možno pripomenúť, že podľa článku 78 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu v znení účinnom k dátumu jeho rozhodnutia majú právnické osoby podľa súkromného práva preukázať svoju právnu existenciu tým, že k svojej žalobe priložia dôkaz o tejto existencii, ako je výpis z obchodného registra, výpis z registra združení alebo akýkoľvek iný úradný doklad. Táto požiadavka sa vzťahuje aj na právnické osoby, ktoré predkladajú žalobu o neplatnosť proti aktu Únie, ktorým voči nim boli uložené reštriktívne opatrenia.
- 33 V prejednávanej veci zo spisu vyplýva, že aj keď Sanabel Relief Agency na výzvu Všeobecného súdu preukázal svoju právnu existenciu tým, že predložil dokument pochádzajúci z registra Výboru Spojeného kráľovstva pre charitu, tento dôkaz bol počas konania vyvrátený listom Ministerstva zahraničných vecí a záležitostí Commonwealthu Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, ktorým bol Všeobecný súd informovaný o jeho výmaze tak z obchodného registra, ako aj z registra Výboru Spojeného kráľovstva pre charitu.
- 34 Odvolatelia sa pritom v rámci svojho odvolania obmedzili na tvrdenie, že nie je možné dospieť k záveru o tom, že Sanabel Relief Agency už nemá právnu existenciu len na základe tej skutočnosti, že bol vymazaný z týchto dvoch registrov. Nijako pritom netvrdia, že by takéto posúdenie Všeobecného súdu, pokiaľ ide o právnu existenciu subjektu Sanabel Relief Agency, vychádzalo z materiálne chybných dôkazov, alebo že by sa zakladalo na skreslení dôkazov, ktoré mu boli predložené.
- 35 Za týchto okolností je potrebné pokladať za preukázané, že Sanabel Relief Agency už nemal právnu existenciu, a preto k dátumu rozhodnutia Všeobecného súdu nemal ani procesnú spôsobilosť konať pred týmto súdom.
- 36 Nepochybne je pravda, že Súdny dvor rozhodol, že osobe, ktorej meno bolo zapísané na zoznam osôb, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, je potrebné priznať aspoň morálny záujem na dosiahnutí zrušenia tohto zápisu, a to vzhľadom na dôsledky pre jej povesť, vrátane obdobia po vymazaní jej mena z uvedeného zoznamu (pozri rozsudky z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, body 70 až 72, ako aj z 8. septembra 2016, Iranian Offshore Engineering & Construction/Rada, C-459/15 P, neuvverejnený, EU:C:2016:646, bod 12).
- 37 V prípade právnickej osoby podľa súkromného práva je však navyše potrebné, aby buď táto právnická osoba existovala podľa práva, alebo aby žalobu podali jej právni nástupcovia.

- 38 Ako však vyplýva z bodu 35 tohto rozsudku, je preukázané, že Sanabel Relief Agency k dátumu rozhodnutia Všeobecného súdu už podľa práva neexistoval. Okrem toho, odvolatelia nikde neuviedli, že ich žaloba, pokiaľ ide o subjekt Sanabel Relief Agency, bola podaná inými fyzickými alebo právnickými osobami vystupujúcimi ako jeho právni nástupcovia, najmä ako jeho zakladatelia a bývalí riaditelia, ako sú páni Abdrabbah a Nasuf, ktorí sú v tomto prípade druhým a tretím odvolateľom (pozri najmä rozsudky z 20. októbra 1983, Gutmann/Komisia, 92/82, EU:C:1983:286, bod 2, a z 23. apríla 1986, Les Verts/Parlament, 294/83, EU:C:1986:166, body 15 až 18).
- 39 Rovnako tak platí, že keďže je preukázané, že Sanabel Relief Agency už k dátumu rozhodnutia Všeobecného súdu nemal právnu existenciu, nemôže sa ani odvolávať na výhodu riešenia, ktoré Súdny dvor zvolil vo svojom rozsudku z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada (C-229/05 P, EU:C:2007:32).
- 40 Súdny dvor nepochybne v bode 112 tohto rozsudku stanovil, že keďže normotvorca Európskej únie zastáva názor, že subjekt, ktorého existencia je sporná, existuje na to, aby bol predmetom obmedzujúcich opatrení, potom koherencia a spravodlivosť vedú k uznaniu toho, že tento subjekt takisto dostatočne existuje na to, aby mohol napádať takéto opatrenie. Akýkoľvek iný záver by totiž mal za následok, že organizácia by mohla byť zahrnutá do sporného zoznamu bez toho, aby mohla podať žalobu proti tomuto zahrnutiu.
- 41 Zároveň však platí, že Sanabel Relief Agency sa nachádza v úplne odlišnej situácii ako PKK, pričom Súdny dvor v bode 53 uvedeného rozsudku uviedol, že konštatovania Všeobecného súdu v uznesení, ktoré bolo predmetom odvolania, podľa ktorých bola PKK rozpustená, boli nepresné a predstavovali skreslenie dôkazov, ktoré mal Všeobecný súd k dispozícii.
- 42 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že vo vzťahu k subjektu Sanabel Relief Agency je potrebné zastaviť konanie.
- 43 Preto je potrebné štvrtý odvolací dôvod zamietnuť ako zjavne nedôvodný.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 44 Odvolatelia svojím prvým odvolacím dôvodom vytykajú Všeobecnému súdu, že nesprávne vyložil ich tretí žalobný dôvod, ktorý bol založený na porušení práva vlastníť majetok a práva na ochranu súkromia. Vytykajú mu, že v bodoch 81 až 90 napadnutého rozsudku tento žalobný dôvod zamietol podľa článku 44 svojho rokovacieho poriadku bez toho, aby preskúmal podstatu skutočností, ktoré odvolatelia uviedli. Všeobecný súd tak nezohľadnil ich písomné a ústne pripomienky a/alebo porušil zásady vyplývajúce z rozsudku zo 14. apríla 2015, Ayadi/Komisia (T-527/09 RENV, neuvverejnený, EU:T:2015:205).
- 45 Tvrdia, že prostredníctvom svojho tretieho žalobného dôvodu presne vytkli Rade a Komisii, že neprimeraným spôsobom zasiahli do ich práva vlastníť majetok a práva na ochranu súkromia. Preto sa domnievajú, že Všeobecný súd mal vykonať posúdenie skutkových okolností, ktoré uviedli vo vzťahu k dôkazom, ktoré proti nim uviedli inštitúcie. Zdôrazňujú, že v tejto súvislosti poukázali na rozhodujúcu skutočnosť, a to že v čase ich opätovného zápisu na sporný zoznam sa Spojené kráľovstvo, ako členský štát, ktorý bol iniciátorom ich zápisu na zoznamy osôb, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov, domnievalo, že odvolatelia už nespĺňajú podmienky pre zápis na tento zoznam. Odvolatelia spresňujú, že v bode 94 svojej pôvodnej žaloby uviedli, že tieto dôkazy preukazujú to, že Komisia dostatočne presvedčivo nepreukázala, že spĺňajú kritériá podľa rezolúcie 1617 (2005), takže zásah do ich práv bol nevyhnutne neprimeraný.

- 46 Ďalej sa domnievajú sa, že stanovisko Všeobecného súdu v napadnutom rozsudku je nezlučiteľné s rozsudkom zo 14. apríla 2015, *Ayadi/Komisía* (T-527/09 RENV, neuvverejnený, EU:T:2015:205), v ktorom Všeobecný súd rozhodol, že skutočnosť, že žalobca „výslovne“ nenapadol posúdenie skutkových okolností zo strany Komisie, nebráni overeniu skutkovej správnosti týchto okolností, pokiaľ toto posúdenie sústavne kritizoval vo svojich pripomienkach a implicitne aj v iných vznesených žalobných dôvodoch.
- 47 Rada a Komisia sa domnievajú, že Všeobecný súd postupoval správne, keď zamietol tretí žalobný dôvod odvolateľov, keďže ich žaloba nespĺňala stanovené požiadavky jasnosti a presnosti.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 48 Všeobecný súd v bodoch 81 až 90 napadnutého rozsudku rozhodol, že tretí žalobný dôvod uvedený odvolateľmi v ich žalobe nespĺňa požiadavky podľa článku 44 ods. 1 jeho zmeneného a doplneného rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, a preto je potrebné ho zamietnuť.
- 49 V tejto súvislosti najprv pripomenul, že z týchto požiadaviek vyplýva, že podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa žaloba zakladá, musia súdržným a pochopiteľným spôsobom vyplývať z jej samotného textu, a že v texte žaloby musí byť vysvetlené, v čom spočíva dôvod, na ktorom je žaloba založená, pričom len obyčajné všeobecné uvedenie tohto dôvodu tieto požiadavky nespĺňa.
- 50 Ďalej konštatoval, že tvrdenia odvolateľov založené na porušení práva vlastníť majetok neboli rozvinuté, pričom v žalobe boli uvedené len body týkajúce sa požiadaviek na dokazovanie v trestných veciach. Okrem toho uviedol, že keď počas pojednávania vypočul odvolateľov, pokiaľ ide o rozsah ich žalobného dôvodu, tí spresnili, že ich cieľom je spochybníť opodstatnenosť odôvodnenia, na ktorom Komisia založila svoje rozhodnutie o opätovnom zápise na sporný zoznam, pričom v tejto súvislosti odkázali na body 65, 94 a 95 svojej žaloby, ako aj na svoje vyjadrenia k dôsledkom rozsudku z 18. júla 2013, *Komisía a i./Kadi* (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), ktoré predložili 9. septembra 2013, po podaní svojej žaloby.
- 51 Napokon konštatoval, že odkazy na body 94 a 95 žaloby sú výlučne abstraktné a nevzťahujú sa konkrétne na žiaden z dôvodov uvedených v odôvodnení, na ktorom Komisia založila svoje rozhodnutie o opätovnom zápise na sporný zoznam. Podotkol tiež, že nezrozumiteľnosť žalobných dôvodov uvedených v žalobe nie je možné napraviť odkazom na jej prílohy, ako bolo navrhnuté v bode 65 žaloby.
- 52 Za týchto podmienok nič nenasvedčuje tomu, že by sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia v tej časti odôvodnenia, v ktorej zamietol tretí žalobný dôvod odvolateľov, alebo že by tento tretí žalobný dôvod skreslil.
- 53 Podľa článku 21 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie uplatniteľného na konanie pred Všeobecným súdom podľa prvého odseku článku 53 tohto Štatútu a článku 44 zmeneného a doplneného Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 totiž musí každá žaloba uvádzať najmä predmet konania a obsahovať návrhy rozhodnutia, ako aj zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená.
- 54 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že na prípustnosť žaloby pred Všeobecným súdom sa vyžaduje, aby z jej samotného textu vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, a to aspoň stručne, pritom však súdržným a pochopiteľným spôsobom. Aj keď text žaloby môže byť v konkrétnych bodoch podporený a doplnený odkazmi na určité časti priložených dokumentov, všeobecný odkaz na iné písomnosti, aj keď tvoria jej prílohu, nemôže nahradiť nedostatok podstatných častí právnej argumentácie, ktorá tvorí náležitosť žaloby (rozsudky

z 11. septembra 2014 MasterCard a i./Komisia, C-382/12 P, neuvěřený, EU:C:2014:2201, bod 40, ako aj z 19. marca 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe/Komisia, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 50).

- 55 Okrem toho stručné zhrnutie žalobných dôvodov, ktoré musí podľa týchto článkov obsahovať každá žaloba, znamená, že žaloba musí vysvetliť, v čom spočíva žalobný dôvod, na ktorom je žaloba založená (rozsudok z 11. septembra 2014, MasterCard a i./Komisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, bod 39).
- 56 Z preskúmania žaloby predloženej odvolateľmi na prvom stupni však vyplýva, že aj keď sa podľa svojho názvu tretí žalobný dôvod formálne týkal porušenia práva vlastníť majetok a práva na ochranu súkromia, veľmi stručné vysvetlenia uvedené na jeho podporu smerujú len proti tomu, akým spôsobom Komisia posúdila dôkazy odôvodňujúce zápis odvolateľov na sporný zoznam.
- 57 Odvolatelia totiž uviedli, že Komisia pochybila, keď nezohľadnila stanovisko vlády Spojeného kráľovstva, podľa ktorého už dlhý čas nespĺňali kritériá stanovené rezolúciou 1617 (2005) pre zápis na tento zoznam. Jadrom ich argumentácie pritom bola hlavne úroveň dôkazného bremena požadovaná v trestnoprávných veciach, a nie právo vlastníť majetok.
- 58 Všeobecný súd teda oprávnene dospel k záveru, že tretí žalobný dôvod odvolateľov nespĺňa požiadavky podľa článku 44 jeho zmeneného a doplneného rokovacieho poriadku z 2. mája 1991.
- 59 Okrem toho nie je možné sa domnievať, že by Všeobecný súd tento žalobný dôvod skreslil, keďže odvolatelia vo svojom odvolaní nepreukázali žiadnu spojitosť medzi požiadavkami v oblasti dokazovania, na ktoré sa odvolávali, a porušením ich práva vlastníť majetok a práva na ochranu ich súkromia.
- 60 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 90 napadnutého rozsudku zamietol tretí žalobný dôvod odvolateľov.
- 61 Preto je potrebné prvý odvolací dôvod zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 62 Svojím druhým odvolacím dôvodom smerujúcim proti bodom 78 a 79 napadnutého rozsudku odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd nevykonal súdne preskúmanie, ktoré bol povinný vykonať v zmysle rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 120 a 121). Nepožadoval, aby skutočnosti uvádzané Komisiou boli podložené, ani neoveril, či tvrdenia vznesené voči nim nie sú už zastarané. Nevzal do úvahy ani podrobné pripomienky, ktoré odvolatelia zaslali Komisii, ako aj Všeobecnému súdu a v ktorých spochybnili opodstatnenosť tvrdení vznesených voči nim.
- 63 Rada predovšetkým tvrdí, že druhý odvolací dôvod odvolateľov je nepresný a zmiešavajú sa v ňom úvahy týkajúce sa vonkajšej zákonnosti sporných aktov, a to najmä povinnosti odôvodnenia, ktorá je podstatnou formálnou náležitosťou, a ich vnútornej zákonnosti týkajúcej sa opodstatnenosti rozhodnutia o opätovnom zápise na sporný zoznam. Tento odvolací dôvod teda nespĺňa formálne požiadavky stanovené v článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora a má byť zamietnutý ako zjavne neprípustný. Rada sa subsidiárne domnieva, že odvolatelia sa týmto odvolacím dôvodom pokúšajú len o preformulovanie prvého odvolacieho dôvodu týkajúceho sa hmotnoprávneho spochybnenia odôvodnenia, na základe ktorého Komisia rozhodla o opätovnom zápise odvolateľov na sporný zoznam, takže je v každom prípade potrebné zamietnuť ho z rovnakých dôvodov ako prvý odvolací dôvod.

64 Podľa Komisie je tento odvolací dôvod týkajúci sa bodov 78 a 79 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd konštatoval, že nariadenie č. 1139/2010 nie je poznačené porušením povinnosti odôvodnenia, zjavne nedôvodný. Všeobecný súd veľmi presne uplatnil kritériá podľa rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), ktoré vyžadujú, aby odôvodnenie identifikovalo individuálne, špecifické a konkrétne dôvody, na základe ktorých sa príslušné orgány domnievajú, že je nutné prijať voči určitej osobe reštriktívne opatrenia. Komisia dodáva, že body 120 a 121 posledného uvedeného rozsudku sa netýkajú povinnosti odôvodnenia, ale meritórneho posúdenia uvádzaných dôvodov, takže „odvolatelia mieria nesprávnym smerom“.

Posúdenie Súdnyim dvorom

65 Všeobecný súd v bode 80 napadnutého rozsudku zamietol ako nedôvodný druhý žalobný dôvod uvádzaný odvolateľmi založený na tom, že Komisia porušila svoju povinnosť uviesť odôvodnenie sporných aktov. V rámci tohto žalobného dôvodu odvolatelia poukazovali na neurčitý a nedostatočný charakter odôvodnenia, na ktorom Komisia založila svoje rozhodnutie o ich opätovnom zápise na sporný zoznam.

66 Všeobecný súd v bodoch 74 až 76 tohto rozsudku pripomenul požiadavky vyplývajúce z povinnosti odôvodnenia aktov nepriaznivo zasahujúcich do právneho postavenia, ktorú majú inštitúcie uloženú v zmysle článku 296 ZFEÚ, a zdôraznil najmä to, že v zmysle bodu 116 rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), z tejto povinnosti vyplýva, že za každých okolností, vrátane prípadov, keď je odôvodnenie aktu Únie rovnaké ako odôvodnenie poskytnuté medzinárodným orgánom, má toto odôvodnenie uvádzať individuálne, špecifické a konkrétne dôvody, na základe ktorých sa príslušné orgány domnievajú, že je nutné prijať voči dotknutej osobe reštriktívne opatrenia.

67 Všeobecný súd z toho v bode 77 uvedeného rozsudku vyvodil, že „by bolo možné vychádzať len z odôvodnenia, ktorým sa mená dotknutých osôb zapisujú na sporný zoznam, ak toto odôvodnenie obsahuje individuálne, špecifické a konkrétne dôvody, ktoré sú aj vzhľadom na vyjadrenia osôb zapísaných na zoznam naďalej platné“.

68 Ako vyplýva z bodov 78 a 79 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd jednak konštatoval, že v nariadení č. 1139/2010 sa uvádza, že odvolateľom bolo oznámené odôvodnenie, pričom odvolatelia mohli v tejto súvislosti predložiť vyjadrenia, a jednak posúdil jednotlivé časti tohto odôvodnenia, pričom dospel k záveru, že v prejednávanej veci toto odôvodnenie spĺňa požiadavky vyplývajúce z rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), keďže obsahuje individuálne, špecifické a konkrétne dôvody zápisu odvolateľov na sporný zoznam.

69 Preto nie je možné tvrdiť, že Všeobecný súd v rámci odôvodnenia obsiahnutého v uvedených bodoch, v ktorých preskúmal odôvodnenie rozhodnutia o opätovnom zápise odvolateľov na sporný zoznam, neoveril, či si Komisia splnila svoju povinnosť riadneho odôvodnenia sporných aktov.

70 So spresnením, že odvolatelia nenamietli, že sa Všeobecný súd dopustil skreslenia ich druhého žalobného dôvodu uvedeného v prvostupňovom konaní, je preto potrebné zamietnuť druhý odvolací dôvod ako nedôvodný.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

- 71 Odvolatelia svojím tretím odvolacím dôvodom vytykajú Všeobecnému súdu pochybenie v tom, že dospel k záveru, že Komisia vykonala dôkladné, nestranné a samostatné preskúmanie skutkových okolností uvedených v odôvodnení sporných aktov, ako aj dôkazov svedčiacich v ich prospech a nimi predložených vyjadrení. V tejto súvislosti odvolatelia zdôrazňujú, že Všeobecný súd podľa všetkého nevezal do úvahy písomné a ústne pripomienky, ktoré predložili v priebehu konania, keďže neodpovedal na žiadne z tvrdení, ktoré uviedli.
- 72 Domnievajú sa, že k dátumu prijatia sporných aktov Komisia len predstierala preskúmanie spisu. V podstate len čisto formálnym spôsobom dodržala právo odvolateľov na obranu, bez toho, aby spochybnila závery Sankčného výboru vzhľadom na ich pripomienky, pričom takýto postup už Všeobecný súd označil za nesprávny vo svojom rozsudku z 30. septembra 2010, Kadi/Komisia (T-85/09, EU:T:2010:418, bod 71), a následne vo svojich rozsudkoch z 21. marca 2014, Yusef/Komisia (T-306/10, EU:T:2014:141, body 103 a 104), ako aj zo 14. apríla 2015, Ayadi/Komisia (T-527/09 RENV, neuvverejnený, EU:T:2015:205, body 72 a 73). Takýto postup potvrdzuje aj to, že Komisia nijako nekontaktovala Spojené kráľovstvo ako členský štát, ktorý bol iniciátorom ich zápisu na zoznamy osôb, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov, a ktorý v čase prijatia sporných aktov už nesúhlasil s ich opätovným zápisom.
- 73 Všeobecný súd sa však v bodoch 66 a 67 napadnutého rozsudku obmedzil na konštatovanie, že Komisia 16. apríla 2010 „opätovne preskúmala“ dôvody zápisu a so Sankčným výborom si 27. mája, 14. septembra a 26. októbra 2010 vymenila korešpondenciu. Nijaký dôkaz však nepotvrdzuje, že by Komisia skutočne vykonala preskúmanie dôkazov svedčiacich v prospech odvolateľov a opodstatnenosť uvádzaných dôvodov. Len samotné oznámenie pripomienok odvolateľov Sankčnému výboru 27. mája 2010 a adresovanie žiadosti tomuto výboru, aby vysvetlil dôvody, na základe ktorých neboli odvolatelia vyčiarknutí zo sporného zoznamu, neumožňuje preukázať, že Komisia samostatne preskúmala dôkazy, ktoré majú k dispozícii orgány Spojeného kráľovstva. Všeobecný súd teda v bodoch 66 až 70 napadnutého rozsudku schválil „iracionálne“ posúdenie skutkového stavu.
- 74 Rada sa domnieva, že tretí odvolací dôvod odvolateľov sa týka skutkových zistení Všeobecného súdu, a preto je potrebné ho zamietnuť ako neprípustný. Tvrdí, že Všeobecný súd na základe procesu opätovného preskúmania vykonaného Komisiou neskreslil žiadnu zo skutočností predložených v rámci prvého a druhého žalobného dôvodu, ktoré odvolatelia uviedli v konaní na prvom stupni. Odvolatelia v rámci odvolania neuviedli dostatok dôkazov na preukázanie, že Všeobecný súd zjavne skreslil dôkazy týkajúce sa skutočností súvisiacich s postupom Komisie, ktorý bol v súlade so zásadami uvedenými v rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518).
- 75 Aj Komisia tvrdí, že odvolatelia, ktorí sa v podstate domáhali toho, aby Všeobecný súd opätovne preskúmal dôkazy a okolnosti, na ktorých bol založený ich zápis na sporný zoznam, neznačili žiadny konkrétny dokument preukazujúci, že by posúdenie Súdneho dvora bolo materiálne chybné alebo to, že by Všeobecný súd skreslil nimi predložené dôkazy, takže tretí odvolací dôvod uvedený v ich odvolaní je potrebné zamietnuť ako neprípustný.
- 76 Domnieva sa tiež, že všetky tri veľmi všeobecné tvrdenia uvádzané odvolateľmi na podporu ich výhrady, že Všeobecný súd posúdil skutkové okolnosti iracionálne, sú nedôvodné. Po prvé nemožno prijať tvrdenie, že odôvodnenie uvedené v bode 70 napadnutého rozsudku je nepodložené, keďže Všeobecný súd správne konštatoval, že Komisia vykonala podrobné, samostatné a kritické posúdenie vyjadrení navrhovateľov a ich zápisu na zoznam osôb dotknutých reštriktívnymi opatreniami podľa rozhodnutia Sankčného výboru a že závery tohto výboru Komisia neprevzala automaticky. Po druhé sú tvrdenia odvolateľov, že dôvody uvedené v bodoch 66 až 70 napadnutého rozsudku sú nezlučiteľné

s rozsudkami z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), z 21. marca 2014, Yusef/Komisia (T-306/10, EU:T:2014:141), ako aj zo 14. apríla 2015, Ayadi/Komisia (T-527/09 RENV, neuvverejnený, EU:T:2015:205), úplne nedôvodné, keďže existenciu porušenia práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností každého prípadu. Napokon tvrdenie, že body 66 až 70 napadnutého rozsudku obsahujú nesprávne právne posúdenie vzhľadom na to, že nikdy nebol nadviazaný žiaden kontakt so Spojeným kráľovstvom, je nedôvodné. Táto judikatúra totiž neukladá Komisii žiadnu povinnosť kontaktovať Spojené kráľovstvo. Komisia v každom prípade kontaktovala riadiaci výbor Únie, v ktorom sú zastúpené všetky členské štáty.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 77 Všeobecný súd po tom, čo v bodoch 59 až 70 napadnutého rozsudku preskúmal prvý žalobný dôvod uvedený odvolateľmi založený na protiprávnosti postupu opätovného preskúmania, ktoré vykonala Komisia, tento žalobný dôvod zamietol.
- 78 Všeobecný súd najprv v bodoch 59 až 65 napadnutého rozsudku pripomenul, akým spôsobom Súdny dvor v rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), zafinoval povinnosti inštitúcií pri prijímaní rozhodnutia o zápise mena osoby na zoznam osôb dotknutých reštriktívnymi opatreniami, pokiaľ ide o ochranu práva na obranu a práva na účinnú súdnu ochranu.
- 79 V druhom rade v bodoch 66 až 70 napadnutého rozsudku preskúmal rôzne etapy postupu Komisie pred prijatím nariadenia č. 1139/2010 o opätovnom zápise mien odvolateľov na sporný zoznam.
- 80 Z toho vyvodil, že Komisia dodržala tri procesné záruky, ktoré uviedol Súdny dvor v rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), keďže vykonala podrobné, samostatné a kritické posúdenie vyjadrení účastníkov konania, ako aj zápisu, o ktorom rozhodol Sankčný výbor, pričom jeho závery preskúmala hĺbkovo a osobne. Preto v bode 71 napadnutého rozsudku rozhodol, že prvý žalobný dôvod odvolateľov je potrebné zamietnuť.
- 81 V rámci svojho tretieho odvolacieho dôvodu pritom odvolatelia neuviedli nijaký dôkaz, ktorý by mohol preukázať, že závery Všeobecného súdu vychádzajú z materiálne chybných dôkazov, alebo že sa zakladajú na skreslení dôkazov, ktoré mu boli predložené.
- 82 Tvrdia totiž len to, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že Komisia vykonala dôkladné, nestranné a samostatné preskúmanie ich prípadu. V tejto súvislosti vychádzajú zo skutočnosti, že Spojené kráľovstvo, ktoré bolo iniciátorom ich zápisu na zoznam Organizácie spojených národov, od novembra 2009 voči nim radikálne zmenilo svoj postoj, ako aj z výmeny korešpondencie medzi Komisiou a Sankčným výborom, ktorá prebiehala od septembra 2009.
- 83 Je však potrebné konštatovať, že aj keď takáto okolnosť mohla byť dôvodom ich vyčiarknutia zo sporného zoznamu, k čomu napokon došlo prijatím vykonávacieho nariadenia č. 640/2011, nemohla sama osebe viesť k tomu, aby Všeobecný súd konštatoval, že Komisia si pri prijímaní nariadenia č. 1139/2010 nespĺnila svoje povinnosti a porušila právo odvolateľov na obranu.
- 84 Je totiž potrebné najprv pripomenúť, že odvolatelia boli po prvýkrát zapísaní na sporný zoznam nariadením č. 246/2006 v nadväznosti na rozhodnutie Sankčného výboru zo 7. februára 2006 o ich zápise na zoznamu osôb a subjektov dotknutých reštriktívnymi opatreniami vypracovaný na základe rezolúcie 1390 (2002). Článok 2 nariadenia č. 881/2002 bol neskôr vo vzťahu k odvolateľom zrušený rozsudkom z 29. septembra 2010, Al-Faqih a i./Rada (T-135/06 až T-138/06, neuvverejnený, EU:T:2010:412), uvedeným v bode 6 tohto rozsudku. Neskôr boli odvolatelia opätovne zapísaní na sporný zoznam nariadením č. 1139/2010, ktoré je predmetom žaloby, ktorú Všeobecný súd zamietol

napadnutým rozsudkom. Zo sporného zoznamu boli napokon vyňatí vykonávacím nariadením č. 640/2011 prijatým v nadväznosti na rozhodnutie Sankčného výboru z 22. júna 2011 o ich vyňatí zo zoznamu Organizácie spojených národov.

- 85 Ako však vyplýva z odôvodnení 2 až 6 nariadenia č. 1139/2010, toto nariadenie pôsobilo retroaktívne a jeho účelom bolo predovšetkým nahradiť nariadenie č. 881/2002 v znení nariadenia č. 246/2006, pokiaľ ide o odvolateľov. Článok 2 druhý odsek nariadenia č. 1139/2010 výslovne uvádza, že toto nariadenie sa uplatňuje od 11. februára 2006.
- 86 Argumentáciu odvolateľov je preto potrebné považovať za neúčinnú.
- 87 Z toho vyplýva, že tretí odvolací dôvod musí byť zamietnutý.

O trovách

- 88 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku uplatniteľného na odvolacie konanie na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, každý účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 89 Keďže Rada a Komisia navrhli, aby odvolateľom bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania a odvolatelia nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť pánom Al-Bashirovi Mohammedovi Al-Faqihovi, Ghuniovi Abdrabbahovi a Taherovi Nasufovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah a Taher Nasuf sú povinní nahradiť trovy konania.**

Podpisy